

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.235/2022/27.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2022. szeptember 28. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt vádlottl ellen indult büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék – helyesen – 2022. február 1. napján kihirdetett 20.B.124/2021/53. számú ítéletét *megváltoztatja* a következők szerint:

A vádlott bűncselekményét testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) *bekezdés*, (8) bekezdés 2. fordulat] minősíti.

A szabadságvesztés tartamát 10 (tíz) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A kézbesítési és az értesítési címre utalást mellőzi.

A vádlott által 2022. február 2. napjától 2022. szeptember 28. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 24.000,- (huszonnégyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság vádlott1 vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat] állapította meg. Ezért, mint többszörös visszaesőt, 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

[3] – az ügyészség a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása;

[4] – a vádlott, elsődlegesen a jogos védelem megállapítása, másodlagosan a szabadságvesztés büntetés enyhítése;

[5] – a vádlott védője elsődlegesen bűncselekmény hiánya miatti felmentés, másodlagosan a szabadságvesztés és a mellékbüntetés tartamának eltúlzott volta miatt, azok enyhítése érdekében.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.134/2021/33. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indokolásával egyezően fenntartotta. Észrevételezte azonban, hogy eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor a 2021. december 8. napján megtartott tárgyalásra csak szakértől igazságügyi orvosszakértőt idézte meg és hallgatta meg a sértett halálának körülményeivel összefüggésben. Rámutatott, hogy bár a hatályos Büntetőeljárási törvény (2017. évi XC. törvény, a továbbiakban Be.) a korábbi eljárási törvény (1998. évi XIX. törvény) 101. § (2) bekezdésével ellentétben már nem tartalmaz konkrét rendelkezést arra nézve, hogy a halál okai és körülményei vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni, az alsóbb szintű jogszabályok [282/2007. (X. 26.) Kormányrendelet 2. § (3) bekezdése, 351/2013. (X. 4.) Kormányrendelet 27. § (1a) bekezdés a) pontja) hatályos rendelkezései továbbra is ezt írják elő. Az eljárási szabálysértésre visszavezethetően az elsőfokú ítélet tényállását részben felderítetlennek [Be. 592. § (2) bekezdés b) pont] tartotta. Ennek kiküszöbölése érdekében bizonyítás felvételét és azt indítványozta, hogy az ítéltábla szakértől igazságügyi orvosszakértő nyomozás során készült kiegészítő orvosszakértői véleményét, valamint a tárgyalási előadását tartalmazó jegyzőkönyvet küldje meg szakértő2 igazságügyi orvosszakértő részére, és nyilatkoztassa őt arra nézve, hogy egyetért-e a szakértőtársa által előadottakkal. Közölte, hogy részletes indítványait a részbizonyítást követően terjeszti elő.

[7] A vádlott és a védő fellebbezéseiket írásban részletesen indokolták, ebben bizonyítási indítványokat is előterjesztettek, amelyet a fellebbezési nyilvános tárgyaláson is fenntartottak.

[8] A vádlott a sértett exhumálását, tőle DNS mintavételét indítványozta annak megállapítása végett, hogy az elsőfokú ítéletben elbírált bűncselekmény elszenvedésekor a sértett kábítószer hatása alatt állott-e. Ezzel összefüggésben a vádlott elfogultságot jelentett be szakértől és szakértő2 igazságügyi orvosszakértőkkel szemben, szakértől igazságügyi orvosszakértő esetében „hanyag, nem törődöm munkavégzését” is panaszolta. Ezt arra alapította, hogy a szakértők a boncolás során nem vizsgálták a sértett kábítószer fogyasztását.

[9] A védő fellebbezésének indokolásában szintén igazságügyi orvosszakértő kirendelését indítványozta arra vonatkozóan, hogy a sértett fogyasztott-e bármilyen kábító hatású anyagot, amely a halálos eredmény bekövetkeztében közrehatott. Ezen kívül a sértett

előzmény- cselekményének tisztázása érdekében a történeti tényállás kiegészítését, erre vonatkozóan a szükséges tanú és okirati bizonyítás felvételét indítványozta. Ez utóbbi indítványát a fellebbezési tárgyaláson kiegészítette azzal, hogy a tanúk meghallgatását azért tartja szükségesnek, mert így módon bizonyítható az, hogy a sértett annak az ingatlan a berendezési tárgyait és alkotórészeit adogatta el folyamatosan, amely korábban a vádlotté volt. Indítványozta az ingatlan tulajdoni lapjainak a beszerzését is.

[10] Az ítéltábla egyetértett a főügyészség indítványával, ezért a Be. 594. § (1) bekezdése alapján az ügyben bizonyítást rendelt el, és az ügyészség által megjelölt iratok megküldésével beszerezte szakértő² igazságügyi orvosszakértő nyilatkozatát, amit a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerint tartott tárgyaláson ismertetett.

[11] Megtagadta azonban a szakértők kizárását és elutasította a vádlott, valamint a védő bizonyítási indítványait.

[12] Az eljárás során nem merült fel olyan tény vagy körülmény, ami a szakértők elfogulatlansága iránt kételyt támasztana, az általuk előterjesztett szakvélemény egyértelmű volt, azt az eljárás egyéb adatai is alátámasztották.

[13] A másodfokú eljárásban felvett bizonyítást követően az ügyészség további eljárási szabálysértésként észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetés helyszínén intézkedő rendőr, tanúl tanú vallomásának azon részeit, melyek a helyszínen jelen volt személyek által elmondottakat tartalmazták, bizonyítékként értékelte. Indítványozta ezen vallomásrészek kirekesztését, figyelemmel arra, hogy a Be. 361. § (6) bekezdése alapján feljegyzés sem készíthető a terhelt és a tanú által mondottakról, ha az eljárási cselekményen jelen volt. Ezért a jelentést készítő rendőr sem hallgatható ki utóbb tanúként ugyanezen körülményre.

[14] Az ügyészség indítványozta a vádlott előéleti adatainak körében a bíróságok megnevezésének helyesbítését, egyúttal rámutatott, hogy a törvényszék szükségtelen részletességgel sorolta fel a vádlott korábbi elítéléseit. Indítványt tett a tényállás kisebb mértékű kiegészítésére, valamint arra, hogy annak [24], [25] és [38] bekezdését a másodfokú bíróság az indokolásba utalja. Egyetértett az elsőfokú bíróság minősítésével, azzal, hogy a 61. BK vélemény 3/a. pontja szerint a fordulatot arab számmal kell megjelölni és kitért arra is, hogy a vádlottnak a sértett fejére mért ütése célzott volt, ezáltal tudata átfogta, hogy magatartása következtében a sértettnek akár nyolc napon túl gyógyuló sérülése is keletkezhet. Indítványozta a büntetés kiszabási körülmények helyesbítését és kiegészítését, és mindezek alapján a vádlottal szemben a középértéket jelentősen meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabását. Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezéseit törvényesnek, az általa kiszabott közügyektől eltiltás tartamát arányosnak tartotta. Jelezte, hogy az elsőfokú ítélet bevezető része a határozat kihirdetésének évszámát pontatlanul tartalmazza.

[15] A vádlott védője fellebbezésének indokolásában és a fellebbezési tárgyaláson perbeszédében elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet annak részbeni megalapozatlansága miatt változtassa meg, és a vádlottat jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok miatt mentse fel. Másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítését indítványozta. A történeti tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek az előzményi – a korábban már hivatkozott – adatokkal, mert álláspontja szerint ez esetben felmerülhet az, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett, vagy legalábbis annak mértékét méltányolható okból lépte túl. Vitatta azon szakértői megállapítást, amely kizárta annak lehetőségét, hogy a cselekménysor a vádlott által előadottak szerint történhetett. Az enyhítésre irányuló fellebbezését arra alapította, hogy a halál bekövetkeztében védencét a gondatlanság enyhébb formája terheli, a sértett nem az ütéstől, hanem a földre zuhanástól sérült, megjegyezve, hogy emiatt is lett volna fontos a sértett esetleges kábítószer fogyasztásának tisztázása. Álláspontja szerint, amennyiben a sértett kábítószer hatása alatt

állott és emiatt esett el, úgy az a vádlottnak nem róható fel, kábítószer fogyasztás hiányában a sértett nem szenvedett volna ilyen súlyos sérülést.

[16] A vádlott fellebbezésének indokolásában továbbra is jogos védelmi helyzetre hivatkozott. A fellebbezési nyilvános tárgyaláson megismételte az eljárás során előadott védekezését, és úgy nyilatkozott, hogy a lakcíme szerinti ingatlan nincs a nevében. Továbbra is állította, hogy a sértett kalapáccsal támadt rá, amelyet elkapott, megtekerte a karját és úgy ütötte meg. A sértett akkor sérülhetett meg, amikor a kútnál elejtette.

[17] Az ítéltábla az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezését ítélte alaposnak.

[18] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint eljárva, a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált.

[19] Ennek során megállapította, hogy eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor a sértett halálának okáról és körülményeiről készült igazságügyi boncolási jegyzőkönyvet úgy fogadta el bizonyítékként, hogy erre vonatkozóan kizárólag szakértől igazságügyi orvosszakértőt idézte meg a tárgyalásra, és hallgatta meg szakértőként. Figyelmén kívül hagyta azt is, hogy a nyomozás során a kiegészítő igazságügyi orvosszakértői véleményt kizárólag ez a szakértő terjesztette elő. Az eljárási szabálysértéssel kapcsolatban az ítéltábla mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját. A korábbi Büntetőeljárási törvény (1998. évi XIX. törvény) 101. § (2) bekezdése szerint a halál oka és körülményei, valamint az elmeállapot vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni. A hatályos Be. már nem tartalmaz ilyen rendelkezést, ugyanakkor a szakterületek ágazati követelményeiért felelős szervek kijelöléséről, valamint a meghatározott szakkérdésekben kizárólagosan eljáró és egyes szakterületeken szakvéleményt adó szervekről szóló 282/2007. (X. 26.) Korm. rendelet 2. § (3) bekezdése szerint a 2. számú melléklet 1. pont a) alpontja szerinti szakkérdésben kizárólag az eljárásra jogosult egyetemi intézet vagy intézmény két olyan szakértője járhat el, akik közül az egyik igazságügyi orvostan szakterületen, a másik igazságügyi orvostan vagy patológia szakterületen szerepel a névjegyzékben. A melléklet hivatkozott alpontja ilyen szakkérdésnek tekinti a halottakkal kapcsolatos vizsgálatok közül az igazságügyi boncolást. Hasonló rendelkezést tartalmaz a halottvizsgálatról és a halottakkal kapcsolatos eljárásról szóló 351/2013. (X. 4.) Korm. rendelet 27. § (1a) bekezdése, mely szerint a halál okának az egyértelműsége tekintetében a két boncolásra jogosult igazságügyi orvosszakértő együttes nyilatkozata szükséges. E rendelkezések mind a boncoláskor, mind az első- és másodfokú eljárás idején hatályban voltak/vannak.

[20] Ezen eljárási szabálysértésre visszavezethetően az elsőfokú ítélet tényállása részben felderítetlen [Be. 592. § (2) bekezdés b) pont] volt. Az eljárási szabálysértést az ítéltábla a már hivatkozott módon kiküszöbölte. szakértő2 igazságügyi orvosszakértő úgy nyilatkozott, hogy a szakértőtársa által tárgyaláson előadottakkal, továbbá a kiegészítő igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakkal minden tekintetben egyetért, ahhoz észrevételt nem kíván hozzáfűzni.

[21] Osztotta az ítéltábla a főügyészség észrevételét a további eljárási szabálysértést illetően is. Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a rendőri feljegyzés, illetve a rendőri jelentés azon tartalma, ami a jelenlévők és az eljárásban később vádlottként vagy tanúként kihallgatott személyek által elmondottakat tartalmazza, a Be. 361. § (6) bekezdése alapján bizonyítékként nem értékelhető. Az általa hivatkozott ítéltáblai határozat (illetve a Szegedi Ítéltábla Bf.I.651/2021/5. számú határozata) azonban arra is rámutatott, hogy a feljegyzést, illetve a jelentést készítő rendőr tanúként sem hallgatható ki arra vonatkozóan, hogy a helyszínen jelen volt személyek mit mondtak neki a helyszínen. Ennek oka is nyilvánvalóan az, hogy ezek a személyek nyilatkozataikat törvényes figyelmeztetés hiányában tették meg. Ezért az ítéltábla a Be. 167. § (5) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette tanú tanú vallomásának azon részeit, amelyek a később tanúként,

illetve vádlottként kihallgatott személyeknek a helyszínen előadott nyilatkozataira vonatkoznak (elsőfokú ítélet [74] bekezdés utolsó kettő sora [86] bekezdés utolsó mondata, továbbá tanúira, mint közvetett tanúra tett utalások: [76], [77], [79], [80], [81], [83], [85]).

[22] A fenti vallomásrészek kirekesztésével az elsőfokú ítélet tényállása nem vált megalapozatlanná, mert a vádlott bűnösségére az elsőfokú bíróság nem kizárólag e tanú vallomásából vont le következtetést.

[23] A vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, valamint a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] az ítéltábla a következők szerint helyesbítette:

[24] Mellőzte azt, hogy a vádlott vagyonát képezi a lakcíme szerinti ingatlan 1/6-od tulajdoni hányada. Ehelyett megállapította, hogy a vádlott vagyontalan. (A nyomozati iratok között elfekvő tulajdoni lapok (1. kötet 67-82. oldal, a vádlott gyanúsítottai vallomása [2. nyomozati kötet 403. oldal], a jegyző nyilatkozata [elsőfokú iratok 17. sorszám], és a vádlott nyilatkozata is egyértelműek e tekintetben).

[25] A korábbi elítélések közül az 1./, 2./, 4./, 5./, B./, C./, 6./, 8./, 9./, E./ alatti ítéleteket a Kecskeméti Városi, a 7./ és D./ pont alatti ítéleteket a Szegedi Városi, a 3./ és A./ pont alatti ítéleteket a Budakörnyéki Bíróság hozta.

[26] Megjegyzi az ítéltábla, hogy az előbb hivatkozott Be. 561. § (3) bekezdés b) pontja szerint a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok közül csak azokat kell részletesen megjelölni, amelyek a határozat meghozatalakor jelentőséggel bírtak. Ezért szükségtelen volt az elsőfokú ítélet [5] – [15] bekezdésében írt elítélések feltüntetése. Elegendő lett volna a [16] – [20] bekezdésben részletezett ítéletek felsorolása, mert ezek alapján volt eldönthető, hogy a vádlott a jelen ügyben nem erőszakos többszörös visszaeső, illetve az, hogy többszörös visszaesőnek minősül.

[27] Ez utóbbi elkövetői minőség megállapítása azonban nem a tényállásba, hanem az ítélet jogi indokolásába tartozik, ezért a tényállás [24] – [25] bekezdését az ítéltábla a jogi indokolásba utalta.

[28] A Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, az ítélet történeti tényállását a másodfokú bíróság a következőkkel helyesbítette, illetve egészítette ki [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont]:

[29] A [30] bekezdés azon mondatrészét, hogy „támadó szándékkal” és a [38] bekezdést az ítélet indokolásába utalja. [Maga az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg a jogi indokolás [138] bekezdésében, hogy a szándékosság és a gondatlanság a bűnösség jogi fogalmát alkotják, ezért eldöntésük jogkérdés. Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy az elkövető tudattartalmát érintő – jogi fogalmak formájában megjelenő – következtetések a jogi értékelés körébe tartoznak, miután nem ténymegállapítások (BH2005.167.I.)].

[30] Kiegészítette az elsőfokú ítélet [31] bekezdését azzal, hogy a kalapács hátsó része volt 7,5 centiméter, a kalapácsfej teljes hossza 17,5 centiméter volt.

[31] A részbizonyítás felvételével, illetve az iratok alapján történt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott, és irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

[32] A vádlott és a sértett fizikai paramétereivel nem volt szükséges és nem is volt lehetséges kiegészíteni a tényállást, hiszen erre bizonyítást az elsőfokú bíróság nem vett fel, másrészt annak a bűncselekmény elkövetési módjára figyelemmel érdemi jelentősége sincs.

[33] Az ítéltábla további bizonyítás felvételét a már leírtakon kívül nem tartotta szükségesnek. A tulajdoni lapok a nyomozati iratokban rendelkezésre álltak. A

bűncselekmény elkövetési körülményeire tekintettel annak sincs jelentősége, hogy a vádlott és a sértett között volt-e anyagi természetű vita.

[34] Az ítéltábla szükségtelennek tartotta igazságügyi orvosszakértő kirendelését arra vonatkozóan, hogy a sértett a bűncselekmény elszenvédekor kábítószer hatása alatt volt-e. Enne egyik oka, hogy a haláleset óta csaknem két év eltelt, így egy ilyen irányú vizsgálat eredményessége kétséges. A másik ok, hogy a vádlott ezen állítását sem a közvetett, sem pedig a közvetlen tanúk vallomása sem támasztotta alá. Megjegyzi az ítéltábla, hogy ha és amennyiben a sértett szemmel láthatóan valamilyen bódultságot eredményező szer hatása alatt állt volna, úgy azt a vádlotti magatartása értékelésekor – a védői észrevétellel ellentétben – nem a vádlott javára, hanem a terhére kellett volna figyelembe venni.

[35] Az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítélet jogi indokolása [64] bekezdésének első mondatát, miszerint „a vádlott tehát tiltott szer hatása alatt bántalmazta a sértettet”. Ezt ugyanis a toxikológiai szakértői vélemény nem támasztotta alá, az csupán azt a megállapítást tette, és ezt az elsőfokú bíróság iratszerűen meg is állapította, hogy a vádlott a cselekmény elkövetését megelőzően új pszichoaktív anyagnak minősülő vegyületet – herbált, biofüvet – fogyasztott (elsőfokú ítélet [39] bekezdés). Arra azonban nincs adat, hogy ez bármilyen módon befolyásolta a vádlottat a cselekmény elkövetésében.

[36] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széleskörben lefolytatta, a tárgyaláson kihallgatta mindazon tanúkat, akik közvetett vagy közvetlen észlelői voltak a történeteknek. A tárgyaláson meghallgatta szakértőtől igazságügyi orvosszakértőt, aki cáfolta a vádlott által előadott bántalmazási mechanizmust. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve körütekintően megvizsgálta. Ennek eredményeként és az igazságügyi orvosszakértői véleményre is figyelemmel vetette el azon vallomásrészeket, amelyek szerint a vádlott többször és több helyen is megrúgta a sértettet.

[37] Részletes, meggyőző és iratszerű indokát adta annak, miért nem fogadta el a vádlott jogos védelemre hivatkozó védekezését (elsőfokú ítélet [57], [121] – [132] bekezdései). A törvényszék által kifejtettekkel az ítéltábla mindenben egyetértett.

[38] tanúl tanú e körben bizonyítékként értékelhető vallomása, az orvosi dokumentációk és a vádlott előéleti iratai is azt támasztják alá, hogy a vádlott agresszív, erőszakos, összeférhetetlen, antiszociális személy. Ezt a tárgyaláson kihallgatott tanúk is alátámasztották, továbbá azt is, hogy a sértettre mindez a magatartás nem volt jellemző, ő „csendesebb” volt. A cselekményt közvetlenül észlelő három tanú (tanú2 tanú3, fk. tanú4) szintén cáfolták azt, hogy a sértett lépett fel támadólag. Helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a betondarab elhajításával, amit célzottan a sértett felé dobott, a jogtalanság talajára lépett. Így az ezt követő cselekménye, amikor a sértettől elvett kalapáccsal a sértettet megütötte, nem jogos védelmi helyzetben történt. Azt is iratszerűen állapította meg a törvényszék, hogy egyetlen tanú sem erősítette meg a vádlott azon állítását, miszerint kölcsönös dulakodás alakult ki közte és a sértett között, miközben mindketten fogták a kalapácsot. Azt pedig a szakértői vélemény cáfolta, hogy a kalapácsütés visszakézből történt. Megjegyzendő, hogy az ütés helyére a vádlott az eljárás során ellentmondó vallomást tett (hol a jobb, hol a bal oldalt jelölte meg).

[39] Jogos védelmi helyzet hiányában a túllépés, illetve a menthető felindulás vizsgálatára nyilvánvalóan nincs szükség.

[40] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése azonban helyesbítésre szorult.

[41] Erre figyelemmel a másodfokú bíróság kiegészítette az elsőfokú ítélet indokolásának [135] bekezdését a következőkkel:

[42] A vádlott legalább közepes erővel, egy kalapács fejrészével ütötte fejbe a sértettet, amelytől a sértett hanyatt esett a betonozott úton. A fejre mért ütés volt azon okfolyamat elindítója, amely végül a sértett halálához vezetett. A vádlott által kifejtett erő, az ütés helye, az alkalmazott eszköz alkalmas volt nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására. A vádlottnak azon magatartásából, hogy célzottan a sértett fejére mért egy kalapáccsal közepes erejű ütest, az a következtetés vonható le, hogy a testi sértésre irányuló szándéka egyenes volt.

[43] Önmagában, a halálos eredmény bekövetkezte nélkül ez a vádlotti cselekvőség a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző súlyos testi sértés büntette kísérletének minősülne.

[44] Mindennek azért van jelentősége, mert ezzel a magatartással okozati összefüggésben következett be a sértett halála, melyre a vádlott (hanyag) gondatlansága terjedt ki. Ezáltal a vádlott bűncselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdés és (3) *bekezdésébe ütköző*, a (8) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntettének minősül.

[45] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a fordulatot nem a 61. BK vélemény 3/a. pontjában írtak szerint jelölte meg. Eszerint: az elkövetési magatartás azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzataira a fordulat megjelöléssel kell utalni, amelyet arab számmal kell feltüntetni.

[46] A büntetés kiszabási körülmények helyesbítésre szorultak:

[47] Enyhítő körülményként az ítéltábla azt vette figyelembe, hogy a halálos eredmény tekintetében a vádlottat a gondatlanság enyhébb formája (hanyagság) terheli. Önmagában a gondatlanság azért nem enyhítő körülmény, mert épp erre tekintettel minősül a cselekmény halált okozó testi sértés büntettének, nem pedig emberölésnek. A teljesség érdekében rámutat az ítéltábla, hogy a vádlott egészségi állapotában nem következett be olyan romlás, ami a büntetés kiszabásánál befolyásoló tényező lenne.

[48] Az ítéltábla mellőzte súlyosító körülményként értékelni azt, hogy a vádlott többszörös visszaesőnek minősül, hiszen a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján a büntetési tételkeret épp emiatt a vádlottal szemben megemelkedik, így ez a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. A másodfokú bíróság súlyosító körülményként azt vette figyelembe, hogy a vádlott a többszörös visszaesést megalapozón túl is többször volt büntetve. Ezen belül további nyomatékos súlyosító körülmény, hogy elítéléseire főként személy elleni erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt került sor. Mellőzte a másodfokú bíróság annak súlyosító körülménykénti értékelését, hogy a vádlott önhibájából eredően tiltott szer alkalmazásának hatása alatt, hozzátartozója sérelmére követte el a bűncselekményt. Az előzőekben már rámutatott az ítéltábla, hogy iratellenes a szer hatása alatti elkövetés megállapítása, hiszen csak a fogyasztás a bizonyított. A sértett a vádlott unokaöccse, aki a Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pontja alapján nem minősül hozzátartozónak.

[49] Helyette súlyosító körülményként azt értékelte az ítéltábla, hogy a vádlott a bűncselekményt testvére gyermeke sérelmére követte el.

[50] Azt helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott többszörös visszaesői minősültségére tekintettel személyében nagyobb, fokozottabb társadalomra veszélyesség rejlik, továbbá azt is, hogy a joghátrány mértékének meghatározásánál a bűnösségi körülményeknek elsősorban nem a száma, hanem a nyomatéka a meghatározó, és abban sem tévedett, hogy a vádlottal szemben a középértéket meghaladó szabadságvesztés kiszabása szükséges (elsőfokú ítélet [152], [153] és [157] bekezdés).

[51] Az ítéltábla álláspontja az, hogy a helyesen figyelembe vett szempontok ellenére sem vette kellő súllyal figyelembe a törvényszék a vádlott személyében rejlő kimagasló társadalomra veszélyességet és a súlyosító körülmények nyomatékát. A vádlottat a

Kecskeméti Városi Bíróság 2012. április 12. napján jogerős ítéletével, mint erőszakos többszörös visszaesőt ítélte szabadságvesztésre. Azt, hogy az alkalmazott joghátrány nem érte el célját, bizonyítja, hogy a vádlott ezt követően is többször volt elítélve, mint többszörös visszaeső. A jelen ügyben elbírált bűncselekményt az ellene folyamatban lévő két másik büntetőeljárás alatt követte el. Mindezek alapján nyilvánvaló, hogy a vádlott hosszú ideje konokul szembehelyezkedik a társadalmi normákkal, a társadalmi együttélés szabályait rendszeresen felrúgja. A jelen ügyben is kétségtől bizonyított, hogy saját vélt igazának ellentmondást nem tűrően, erőszakosan kívánt érvényt szerezni. Az eddigi szabadságvesztések vele szemben nem értek célzt, nem tartották vissza a vádlottat újabb bűncselekmény elkövetésétől. A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. E rendelkezés egyszersmind azt is jelenti, hogy a társadalom védelme azt diktálja, hogy a vádlottal szemben minél hosszabb tartamú szabadságvesztés kerüljön kiszabásra, egyrészt annak érdekében, hogy ne kövessen el újabb bűncselekményt, másrészt, hogy a szabadságvesztés végrehajtása alatt elegendő idő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy a vádlott megtanulja indulatát kezelni és mások emberi méltóságát, testi épségét, életét tisztelni.

[52] Ezért az ítéltábla a vádlott szabadságvesztésének tartamát 10 évre súlyosította.

[53] A közügyektől eltiltás tartamát az elsőfokú bíróság a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel és az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával arányosan állapította meg.

[54] A törvényszék egyéb rendelkezései is törvényesek.

[55] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az ügyészség fellebbezését alaposnak ítélte, az elsőfokú ítéletet hivatalból felülbírálv a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[56] Mellőzte a vádlott személyes adatai közül a kézbesítési és az értesítési címre utalást, tekintettel arra, hogy azok azonosak a tényleges tartózkodási helyének címével.

[57] A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt az ítéltábla a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

[58] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén – figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésére és a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7. § (3) bekezdésére is – alapul.

[59] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2022. szeptember 28.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserháti Ágota sk.
előadó bíró

Dr. Katona Dorottya sk.
bíró